

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περσεύς και Ἀνδρομέδα, συννέτα José María de Hérédia, μετάφρασις *I. Γουπάρη*.
 Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.
 Ὁ ἀνατέλλων ἀνθρωπισμός, ὑπὸ Πλάτωνος *E. Δρακούλη*.
 Οἱ δώδεκα μῆνες: Μάρτιος, ποίημα ὑπὸ Στ. *I. Στεφάνου*.
 Οἱ πέντε ἀδελφές τῆς Γιόρκης, διήγημα *K. Ντίκενς*, μετάφρ. *Ξανητεμένου*.
 Μερμηγκοφωλιά, ὑπὸ Ἀργύρης Ἐφταλιώτη.
 Τὸ ὄνειρο τῆς ὀρφανῆς, ὑπὸ Ἡλία Σταύρου.
 Μικρὰ Διάφορα, ὑπὸ *X.*
 Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα ὑπὸ *P**.
 Ἰλιάδος *O 653—746*, μετάφρασις Ἰακώβου Πολυλά.
 Γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ Σχολή.
 Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
 Ἡ Ἀλληλογραφία μας.—Χρονικά.
 Τὸ ὄρος Πάγον καὶ τὸ Φρούριον τῆς Σμύρνης (εἰκόν).

Εἰς τὸ προδεχές: Ὀνειρο, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη. — Ἡ Παρηγορίτσα, ταξιδιωτικὴ σημείωσις, ὑπὸ *A. Τραυλαντώνη* κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»:
 Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Ὁ ψυχρὸς ἀγέρας ἔξω μουγκρίζει καὶ δέρνει τὰ κλαδιά μετ' ἐπιβόητον λύσσα.

Ἡ μέρα θαμποφέγγει στὸ συναπάντημα τῆς νύχτας καὶ τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὰ νυχτοπούλια χάνονται μετ' ἐπιβόητον ἀναρίσμῳ τους, γιὰ ν' ἀρχίσουν τ' ἀτέλειωτα τραγούδια τους ὁ κορυδαλὸς καὶ τὰ ἐρωτευμένα χελιδόνια μετ' ἐπιβόητον ὀρθόσπασμα τους φτερά.

Καθέννας σηκώνεται ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ ἢ πολύπονο κρεβάτι του μετ' ἐπιβόητον τῆς περασμένης νύχτας.

Ὁ πλούσιος ἀνειρεύεται τὰ παλάτια του καὶ τὰ ξεφαντώματά του, ὁ φτωχὸς τὸ ξερὸ ψωμί του· τὰ ὀρφανὰ;

— Ποιὸς τὸ ξέρει! . . .

— Ἴσως τὴν ὀρφανὰ τους.

Μιά ὀρφανὴ ποῦ πουλοῦσε ἄνηθ, θὰ μᾶς πῆ τὸ ὄνειρό της:

. . . Ἐξύπνησα ἢ δυστυχισμένη μετ' ἐπιβόητον χέρια κλειστά καὶ μετ' ἐπιβόητον χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Μοῦ φάνηκε πῶς ποτὲ δὲν ἐκοιμήθηκα τόσο γλυκὰ καὶ ἤσυχα, ὅσο ἐκείνη τὴ νυχτιά.

Ὁ ἀγέρας ἐσύριζε σὰν τὴν ὄχια ἀπὸ

τὴν χαματιῶν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὁ ἥλιος μετ' ἐπιβόητον τῆς αὐγῆς ἐμπαινε σιγὰ σιγὰ καὶ ἀνέμπεδα στὸ φτωχικὸ δωμάτιό μου.

Τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν τὸν αὐγινὸ χαίρετισμὸ στὸ ἀκριβοαγαπημένον τους περιβόλι μετ' ἐπιβόητον τραγούδια, ἐνῶ τ' ἀθῶα λουλούδια μου γελούσαν μετ' ἐπιβόητον χύνοντας ὀλόγυρα θεϊκὴ εὐωδία.

Οἱ καμπάνες τῆς Ἐυαγγελίστρας ἐσήμαιναν τὸ πρωῒνὸ ζύπνημα.

Ἡθέλησα νὰ σηκωθῶ, ἀλλὰ μία θεόπλαστὴ δύναμι μετ' ἐπιβόητον κρατοῦσε.

Πόσο γλυκὸ καὶ ἀπαλὸ μοῦ φάνηκε τὸ κρεβάτι ἐκεῖνο τὸ πρωῒ.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δεξιὰ . . .

Ἐκὺταξα στὸ σπασμένον καθρέπτη τὸ πρόσωπό μου καὶ μ' ἐπίασε ἀνατριχίλα.

Τὰ μάτια μου ἦσαν θολὰ καὶ ἀσφαιρμένα, ἐνῶ τὸ πρόσωπο ἐφάνερω ἀγωνία.— Ἐθυμήθηκα . . .

Ἐκὺταξα στὸ πλευρὸ μου. . . ὀλόγυρα. . .

Στὸν καθρέπτη εἶδα τὴ μαύρη ὀρφανία μου. Ἡ γλυκεῖά μου μάννα εἶχε φύγη! . . .

Τὸ χρυσὸ ὄνειρο ἔγεινε σκοτάδι.

Ἡ ἐλπίδα . . . ἐλπίδα.

Εἶχε φύγη χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ κεῖνον τὸν τόπο . . . τί κακὴ ποῦ εἶμαι!

Ὡ γλυκεῖά μου μάννα, τί χαριτωμένον πρόσωπο εἶχες! τί ἀγγελικὴ μελωδία ἐβγαζε τὸ στόμα σου, τί θεῖο σύγνεφο σ' εἶχε στολισμένη! . . .

Πόσο γλυκὰ ἤμουνα μέσα στὴν ἀγκαλιά σου . . . σὲ βαστοῦσα σφιχτὰ σφιχτὰ σὰν ἢ πεταλοῦδα τὸ μοσχομυρισμένον καὶ ὀρθόσπασμα ῥόδο, σὰν τὸ πουλὶ τὴ ζεστὴ φωλιά του.

Τί καλὰ λόγια, τί καλὲς συμβουλές, τί γλυκὸ νανάρισμα.

— Ἀλλὰ γιατί φεύγεις, μαννοῦλά μου χρυσή; . . .

Ἀφῆσέ με νὰ χορτάσω τὴ γλυκεῖά σου θωριά.

Ὡ μαννοῦλα μου μὴ φεύγης! . . . μὴ μ' ἀφίνης στὸν κόσμον τοῦτον ὀρφανή . . .

— Ἀνοιξα τὸ στόμα γιὰ νὰ τὴ φιλήσω, ἀλλ' αὐτὴ μετ' ἐπιβόητον ὀλόδορσο καὶ ἀγγελικὸ χέρι τῆς μοῦ ἔρριξε οὐράνιον καὶ θεῖο νερὸ στὰ καμμένα ἀπὸ δίψα τῆς ἀγάπης χεῖλη μου.

Τί θαῦμα!

Μετ' ἐπιβόητον ἄκουσα νὰ τρέχη στὸ κρυσταλλένιον καὶ ἀναίσθητον σῶμά μου φωτιά οὐράνια . . . φωτιά, π' ἀμέσως τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ἀνοιξαν.

Ἡθέλησα κ' ἐκὺταξα.

Μιά θαμποῦρα καὶ ὕστερα ἓνα ὀλόλευκο σύγνεφο ἀπέρασε σιμά μου μετ' ἐπιβόητον ἀρμονία.

Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ἦσαν ἀκόμη ἀνοιχτά.

Καρδιοχτύπι μ' ἐπίασε γλυκὸ.

Ἐκὺταξα ἀχόρταγα καὶ εἶδα σ' αὐτὸ τὸ μυστήριον τὴ γλυκεῖά μου μάννα μετ' ἐπιβόητον ἀγγελοῦδα τ' ἀδέρφια μου στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα.

Ὅλοι μοῦ χαμογελοῦσαν.

Ἐκὺταξα καὶ πάλι καλὰ κι' ἀπλωσα τὰ χέρια γιὰ νὰ τοὺς ἀγκαλιάσω.

Τί θαῦμα τρομερό!

Σκοτάδι καὶ χάος εἶδα ὀμπρός . . .

Ἀνοιξα τὰ μάτια τῆς ζωῆς κ' ἐκλείσα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

Κέρκυρα.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ ΕΙΝΕ ΜΑΥΡΟΙ;

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖ τὸ αἰνίγμα τοῦτο παράδοσις τῆς νεγρικῆς φυλῆς τῶν Ἀσσαντῆ: Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε, λέγει ἡ παράδοσις, ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐξόχως ὠραῖοι μαῦροι, ὡς νῦν ἐν τροπικῶν ὁράσει. Ἀλλ' οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε ἔλαβον διαταγὴν νὰ πηδήσωσιν ἐντὸς φρέατος, ὅπερ ὡς διὰ μαγείας ἐσχηματίσθη εἰς τὴν ἔρημον. Πρῶτος πάντων διετάχθη ὁ Χάμ, ὅστις ὅμως ἐφροβήθη καὶ δὲν ἐπήδησεν. Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ Ἰάφεθ, ἐρρίφθη προθύμως εἰς τὸ φρέαρ καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν λευκοδερμος. Ἀκολούθως ἦλθε καὶ ὁ Σῆμ, ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ Νῶε, ὅστις ἐπραξεν ὡς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάφεθ, ἀλλ' ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος ἐν τῷ φρέατι εἶχεν ἤδη ἀρκούντως στερεῦσει, οὕτως ὥστε ὁ Σῆμ μόνις ἐπρόσθασε νὰ νιφθῆ καὶ ἐξῆλθε τοῦ φρέατος μελαψὸς μετ' ἐπιβόητον χροῦμα δέρματος, ὁμοίῳ τὸ ἐλαιόλαδον. Τότε ὁ Χάμ, παρασυρθεὶς ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν ἀδελφῶν του, ἐπήδησεν εἰς τὸ φρέαρ, ἀλλ' ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος εἶχεν ἤδη ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ, οὕτως ὥστε, αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ σταγόνες ἐρράντισαν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ὀδόντας, αἱ δὲ παλάμαι τῶν χειρῶν καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του μόνον ἔλαβον ἐλαφρὸν φαιὸν χροῦμα ἐκ τῆς προσψύσεως αὐτῶν μετ' ἐπιβόητον ὑγρὸν πυθμένα τοῦ φρέατος. Ὅλον δὲ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀπέμεινε μέλαν. Διὰ τοῦτο οἱ νέγροι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Χάμ, οὐδέποτε ἀλλάζουν τὸ χροῦμα τοῦ δέρματος των καὶ δὲν γίνονται λευκοὶ ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ, ἢ μελαψοί, ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σῆμ.

ΑΘΙΓΓΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ

Αἱ οὐγγρικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ νῦν στρατάρχης τῶν οὐγγρικῶν στρατευμάτων πρίγκηψ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ, διηγήθη εἰς οἰκογενειακὸν κύκλον τὸ ἀκόλουθον συμβάν, ὅπερ τῷ συνέβη κατὰ τὸν Αὐστροπρωσικὸν πόλεμον τοῦ 1866 καὶ ἔσωσε τὸ ἀπόσπασμα αὐτοῦ ἐκ βεβαίας καταστροφῆς. Ὅταν ἤρξατο ἡ καθ' ἡμῶν ἐπίθεσις τῶν πρώσων, — διηγεῖται ὁ πρίγκηψ, — ἡμεῖς εἰμεθὰ ποτε ἐστρατοπεδευμένοι πλησίον ἐνός τσεχικῶν χωρίου. Ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς πάντες εἶχον κοιμηθῆ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ μόνον ἐγὼ ἠγρύπνου ἐν τῇ χωρικῇ καλύβῃ, ἥτις

ἐχρησίμευεν ὡς διαμονή μου. Ἐἶχον πολὺ ἐπείγουσαν ἐργασίαν. Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ πρὸ τῆς καλύβης μου σκοποῦ. « Ἄλτ ! τίς εἶ ; »

Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπασπιστής μου μοι ἀνέφερον ὅτι στρατιώτης ἀθίγγανος ἐπιθυμῆναι νὰ μοι ἀνακοινώσῃ κατὰ μόνας λίαν σοβαρὰν εἰδήσιν. Ἐπειδὴ ὁ ἀθίγγανος ἦτο στρατιώτης, ἔδωκα διαταγὴν νὰ εἰσαχθῆ καὶ ἔμεινα μετ' αὐτοῦ.

— Τί ἐπιθυμεῖς ; τὸν ἠρώτησα.

— Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει, θέλει νὰ ἐπιπέσῃ καθ' ὑμῶν, ἀπεκρίθη ὁ ἀθίγγανος.

— Οἱ πρόσκοποι τίποτε δὲν μοῦ ἀνέφερον μέχρι τοῦδε περὶ τούτου.

— Δὲν σὰς ἀνέφεραν, ὑψηλότατε, διότι ὁ ἐχθρὸς εἶνε ἀκόμη μακράν ! — μετὰ θάρρους εἶπεν ὁ ἀθίγγανος καὶ προσέθηκεν ἀκολούθως : — ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ φθάσῃ, καὶ τότε δυστυχία σας !

— Καὶ πῶς τὸ ἔμαθες σὺ αὐτό ; ἠρώτησα ἐν ἀμνηχανίᾳ τὸν ἀθίγγανον.

— Εὐαρεστηθῆτε, ὑψηλότατε, νὰ πλησιάσετε εἰς τὸ παράθυρον, — εἶπεν ὁ ἀθίγγανος. — βλέπετε ἐκεῖ πλῆθος πτηνῶν τὰ ὅποια πετοῦν ἐκ τοῦ δάσους πρὸς μεσημβρίαν ;

— Βλέπω αἶ, καὶ ἔπειτα ;

— Ἐπειτα ; ἐξηκολούθησεν ὁ ἀθίγγανος.

— Καὶ μήπως τὰ πουλιὰ δὲν κοιμοῦνται καὶ αὐτὰ ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι ; Αὐτὰ ποτὲ δὲν θὰ ἐπετοῦσαν ἀπὸ τὸ δάσος, ἂν ἐκεῖ μέσα ἦτον ἡσυχία. Ὁ ἐχθρὸς ἐμβῆκε καὶ κάμνων κινήσεις εἰς τὸ δάσος τὰ ἐτρόμαξε.

— Καλὰ, παιδί μου, πήγαινε ! — εἶπον μετ' εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν ἀθίγγανον. Ἀμέσως δὲ ἔδωκα διαταγὴν νὰ ἐνισχυθῆ ἡ πρώτη γραμμὴ καὶ νὰ σημάνωσι συναγεμύν. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, ἡ πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀποσπάσματος μου συνεπλάκη πρὸς τὸν ἐχθρόν. Καὶ οὕτω τὸ ἡμέτερον ἀπόσπασμα ἐσώθη ἐκ τῆς ἀναποφεύκτου καταστροφῆς, χάρις εἰς τὴν παρατηρητικότητά ἐνὸς ἀθίγγανου, προσέθηκε περαιῶν τὴν διήγησίν του ὁ πρίγκηψ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΘΑΛΙΟΥ

Μέχρι τῆς βασιλείας τῆς αὐτοκρατείας Ἰωσηφίνας τὸ μαντήλιον κατεφρονεῖτο καὶ ἐθεωρεῖτο ἀντικείμενον ἀπρεπές, οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα νὰ τὸ μεταχειρισθῆ ἢ νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἐνώπιον ἄλλων. Ἡθσοιοὶς κρατῶν μαντήλιον εἰς σκηνὰς θαλασσίων, θὰ ἐσυρίζετο ὑπὸ τῶν θεατῶν. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος, ἡ Duchenois ἐτόλμησε πρώτη νὰ παρουσιασθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κρατοῦσα μαντήλιον, ἀλλ' ἔχασε τὸ θάρρος τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ τὸ ὀνομάσῃ καὶ ἐν μεγάλῃ βίᾳ εἶπε : τὸ λεπτόν τούτο ὑφασμα . . .

Ἀπέμειτο εἰς τὴν Ἰωσηφίναν νὰ τιμῆσῃ τὸ μαντήλιον. Μολονότι ὠραία, ἡ αὐτοκράτειρα αὕτη εἶχε σειρὰν ὀδόντων ἀσχημοτάτων. Διὰ νὰ τοὺς κρύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, συνειθίζε νὰ κρατῆ

εἰς τὰς χεῖρας, μικρὸν τεμάχιον ὑφάσματος τοις μέτρον μετὰ δαντέλλαν ἐπιχαρίτως δὲ ἐκάλυπτε τὰ χεῖλη τῆς δι' αὐτοῦ. Αἱ κυρίαί τῆς αὐλῆς τὴν ἐμιμήθησαν καὶ τὸ μαντήλιον κατέστη ἐντὸς ὀλίγου ἀπαρτίτητον εἰς τὴν ἐνδομυαίαν τῆς γυναικός.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἐν Hartford (Connecticut) ἔλαβε χώραν τῇ 14 Δεκεμβρίου ἡ πρώτη θανατικὴ ἐκτέλεσις διὰ τῆς «αὐτομάτου ἀπαγχονιστικῆς μηχανῆς». Ἀποῦ ἀνεγνώσθη πρὸς τὸν κακοῦργον ἡ εἰς θάνατον καταδίκη του, οὗτος ὠδηγήθη ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπάτησε ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος, ἔθεσε τὸ βᾶρος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σώματος τὴν μηχανὴν εἰς κίνησιν, τὸ ἀντίρροπον βᾶρος ἔπεσε καὶ ἀνέσυρε τὸ σῶμα εἰς 15 ποδῶν ὕψος. Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀμέσως. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν καθότι πολλοὶ κληρικοὶ ἐξέφράσθησαν ἐναντίον τῆς μηχανῆς ταύτης, ἧτις κατὰ τὴν γνώμη των ἀναγκάζει τὸν κακοῦργον νὰ αὐτοκτονήσῃ, καὶ ὁ νόμος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τούτου.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΜΑΥΡΩΝ ΕἰΣ ΛΕΥΚΟΥΣ

Ἐκ Λάγου τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς ἀγγέλλεται ὅτι ὁ ἀρχηγὸς Λόγαν εἰς ἐκ τῶν «μεγάλων» τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Νανά, ἐτυφεκίσθη. Οὗτος ἐδικάσθη ἐν Βενίν. Ἐκτὸς ἄλλων κατηγορεῖτο καὶ διότι ἐφόνευσε 8 δούλους ὑπὸ τὰς φεβερωτάτας βασιάνους. Φαίνεται ὅτι, ὅταν ὁ Νανά καὶ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ ἔμαθον ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἐσκόπευον νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐναντίον αὐτῶν, ἐκαρπατόμησαν τοὺς 8 δούλους, ἔπειτα ἔθεσαν τοὺς νεκροὺς εἰς ζέον ὕδωρ καὶ τοὺς ἔβρασαν μέχρις ὅτου ἐφθασαν εἰς σημεῖον καθ' ὃ κατέστη δυνατόν νὰ ἐκδαρῶσι (νὰ ἀφαιρηθῆ ἡ ἐπιδερμὶς). Τότε ἐφαίνοντο οἱ νεκροὶ ὡς λευκοί. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐδείκνυσαν αὐτοὺς εἰς τὸν λαόν καὶ ἐκαυχῶντο ὅτι οὕτως ἤθελον μεταχειρισθῆ τοὺς Ἀγγλους. Ὁ ἀρχηγὸς Λόγαν ἀπεδείχθη ἔνοχος καὶ καταδικάσθη εἰς τὸν διὰ τυφεκισμοῦ θάνατον.

X.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πρωτότυπος Ἰαδὶς.

Οἰκογένεια ἐργάτου τινος ἐν Λίνδεν τῆς Γερμανίας εἶχε θυγάτριον, ὅπερ συνεπείρα τύφου ἔχασε ὄρασιν καὶ ἀκοήν. Τὰ Χριστούγεννα ἔλαβε τὸ τέκνον τούτο περισσότερα δῶρα τῶν ἄλλων παρὰ τῶν γονέων του. Ἡ χάρὰ αὐτοῦ ἔνεκα τῶν δῶρων ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἤρχισε νὰ ἐκφράζῃ αὐτὴν καὶ διὰ λόγων, συγχρόνως δὲ ἐπανάκτησε καὶ τὴν ἀκοήν!

Περιογοτάτη ἐγχείριστις.

Ἡ ἐξῆς περιογοτάτη ἐγχείριστις ἀγγέλλεται ἐκ Βουδαπέστης. Ἐν τῷ ἐκεῖ ἐμπορικῷ νοσοκομείῳ ἐξήχθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐκ τῆς κοιλίας νέου τινος ὀνόματι Ἀλεξάνδρου

Δούτσμαν ἰατρικὴ λαβὴς μήκους 14 ἑκατοστομέτρων. Λέγεται ὅτι τὸ ἰατρικὸν τούτο ἐργαλεῖον ἐληθμονήθη ὑπὸ τινος Βιενναίου ἰατροῦ πρὸ δύο ἐτῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τινὰ ἐγχείρισιν. Τότε ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ἀνοιχθῆ ἡ κοιλία τοῦ νέου, ἔπρεπε ὅμως ἀμέσως πάλιν νὰ συρραφῆ, ὁ δὲ ἐκτελων τὴν ἐγχείρισιν ἰατρὸς ἐληθμονήθη τὸ ἐργαλεῖον. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα ἠσθάνθη ὁ ἀσθενὴς τόσον ἰσχυροὺς πόνους, προερχομένους ἐκ τῶν αἰχμῶν τῆς λαβίδος, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ὑποβληθῆ εἰς νέαν ἐγχείρισιν, ἧτις νῦν ἐγένετο ἐν Βουδαπέστη.

Τὸ νέον στοιχεῖον «Ἀργόν».

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀγγλων Ραγλέυ καὶ Ράμσαυ, καθ' ἣν ἡ μεγαλύτερα πυκνότης τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ Ἀζώτου προσέρχεται ἐκ τινος ἀερίου (νέου στοιχείου) ἀγνώστου μέχρι τοῦδε, ὅπερ εἶνε πυκνότερον καὶ δίδει ἕτερον φάσμα παρὰ τὸ σύνθετος Ἀζώτον, ἀπηθύνε ὁ καθῆγε Ζάϊμς Δάουαρ δύο ἐπιστολάς εἰς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου. Ἐν τῇ πρώτῃ λέγει ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοιούτου νέου ἀερίου ἀποδεικνύεται ἤδη κατὰ τὴν ρευστοποίησιν τοῦ ἀέρος. Ἐὰν δηλαδὴ ψυχράνωμεν δοχεῖον μέχρι — 200° Κελσίου πληροῦται ταχέως ρευστοῦ ἀέρος καὶ ὅλα τὰ ἀέρια αὐτοῦ ὅσα ἔχουσι θερμοκρασίαν — 200°, θὰ γίνωσιν ἐπίσης ὑγρὰ ἢ στερεὰ ἐὰν ἀποτελῶσιν 1/10 τῆς ὀλικῆς μάζης. Τούτο πράγματι συμβαίνει κατὰ τὴν ρευστοποίησιν τοῦ ἀέρος κερδίζομεν ὑγρὸν, ὅπερ θολοῦται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὑπὸ λευκοῦ ἰζήματος, συνισταμένου ἐξ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ ἄλλων μιγμάτων. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν καθαρῶς τις προηγουμένως τὸν ἀέρα, πάντοτε εὐρίσκει τις ἐν τῷ ρευστῷ ἀέρι τὸ λευκὸν στερεὸν σῶμα, ὅπερ πιθανὸν νὰ περιέχῃ τὸ ξένον ἀέριον ἢ ἠδύνατο τις νὰ ἀπομονώσῃ τὸ σῶμα τοῦτο διὰ διυλίσεως τοῦ Ἀζώτου καὶ τοῦ Ὄξυγόνου ἐὰν πράγματι ἔχει ἀνώτερον βαθμὸν ζέσεως τούτων. — Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ ὁ Δάουαρ λέγει ὅτι πιθανὸν τὸ νέον ἀέριον τοῦ ὁποῦ ἡ πυκνότης προσδιωρίσθη εἰς 19—20 νὰ μὴ εἶνε νέον σῶμα ἀλλὰ προῖον συμπυκνώσεως τοῦ Ἀζώτου, ἢ ἀλλοτροπικὴ μορφή τούτου, τῆς ὁποίας ἡ πυκνότης εἶνε 1 1/2 μεγαλύτερα τῆς κανονικῆς. Ἐὰν, ὅπερ πιθανότατον, τὸ νέον ἀέριον ἔχει πυκνότητα 31 (ἐμετρήθη 19—20) τότε αὕτη συμφωνεῖ μετὰ τὸν ὄργανισμὸν τριατομικοῦ μορίου, τοῦ Ἀζώτου ὅλως ἀναλόγου πρὸς τὸ ἔξον ἢ τριατομικὸν μόριον τοῦ Ὄξυγόνου. Δύναται τις νὰ φαντασθῆ ὅτι τὸ νέον ἀέριον δὲν περιέχεται ποσῶς ἢ εἰς μικροτάτας ποσότητας ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ σχηματίζεται μόνον κατὰ τὴν ἀλληλεπίδρασιν τοῦ Ἀζώτου μετ' Ὄξυγόνου ἢ Μαγνησίου, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ εὐρέθη εἰς ἀναλόγως μεγάλας ποσότητας (1 0/10) ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὁ Δάουαρ ἐν τέλει ἐπιστᾶ τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἠρεῦνησαν πρὸς εὔρεσιν ἀλλοτροπικῆς μορφῆς τοῦ Ἀζώτου, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε εἰς μάτην.

Τὸ νέον ἀέριον ὅπερ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεκαλύφθη ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑπὸ τοῦ λόρδου Ραγλέυ, καὶ τοῦ καθηγητοῦ Ράμσαυ ὀνομάσθη νῦν ὑπὸ τῶν ἀνακαλυπτῶν αὐτοῦ «Ἀργόν». Θεωρεῖται δὲ ὑπὸ τούτων μετὰ βεβαιότητος ὡς στοιχεῖον. P*